

πρεπούς κλίνης, τῇ δὲ 13 ἀπριλίου ἐτελέσθη ἡ κηδεία· μετὰ ἓνα μῆνα ἔγεινεν ὁ ἐπίσημος ἐνταφιασμός.

Ὁ βασιλεὺς οὗτος, ὅστις τόσον ἡγάπα τὸ θέατρον, ἐντὸς τοῦ θεάτρου εἶχεν ἀνακηρυχθῆ καὶ ἐφρονεῖτο πάλιν ἐντὸς τοῦ θεάτρου.

Ὁ Ἀγκαστρεμ κατεδικάσθη τῇ 17 ἀπριλίου εἰς ἐπανειλημμένην μαστιγῶσιν, εἰς ἀποκοπὴν τῆς δεξιᾶς χειρὸς καὶ μετὰ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας εἰς ἀποκοπὴν τῆς κεφαλῆς. Μετὰ δὲ τὸν θάνατόν του ὠρίσθη τὰ μὲν ἐντόσθια νὰ ἐξαχθῶσιν ἐκ τοῦ σώματος, αὐτὸ δὲ τὸ σῶμα νὰ κοπῆ εἰς τέσσαρα μέρη. Ἡ φοβερά ἀπόφασις ἐξετελέσθη κατὰ γράμμα· ἡ μόνη χάρις, ἡ ὅποια τῷ ἔγεινεν, εἶνε ὅτι ἡ κεφαλὴ του συναπεκόπη μετὰ τῆς χειρὸς. Ἐθῶς δὲ μετὰ τὴν ἀποκοπὴν ἐτέθη ἡ κεφαλὴ ἐπὶ ὑψηλοῦ πασσάλου μετὰ τὴν ἐπιγραφὴν *δολοφόνος τοῦ βασιλέως*, κάτωθεν δὲ ἐκαρφώθη ἡ δεξιὰ χεῖρ. Τὰ ἐντόσθια ἐρρίφθησαν ἐντὸς λάκκου, τὰ δὲ τέσσαρα μέρη τοῦ κοπέντος σώματος προσεπάγησαν εἰς τὰς τέσσαρας γωνίας τοῦ ἰκριώματος.

Οἱ ἄλλοι συνωμῶται ταχέως ἠσύχασαν. Τὸ συμβούλιον τῆς Ἀντιβασιλείας, δίδον εὐρυτάτην ἐκτέλεσιν εἰς τὰ περὶ ἐπιεικείας τελευταῖα παραγγέλματα τοῦ ἐτοιμοθανάτου βασιλέως, ἔδειξε πρὸς αὐτούς ἀπίστευτον πρόσθητα, ἐξ ἧς ἐγεννήθησαν παράξεναι ἀληθῶς ὑποθέσεις.

Ὁ λαὸς ὁ ἀγαπῶν τὸν βασιλέα δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐξηγήσῃ τὴν τόσῃ ἐπιεικείαν μάλιστα πρὸς τοὺς μετασχόντας τῆς δολοφονίας κόμητας τοῦ Χόρν καὶ τοῦ Ρέββιγγ. Διότι ὁ Χόρν ἦτο ὁ ὅποιος κατὰ τὸν χορὸν ἔθηκε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ Γουσταύου καὶ ἔκαμεν ὥστε νὰ τὸν ἀναγνωρίσῃ ὁ Ἀγκαστρεμ, ὁ δὲ Ρέββιγγ εἶδεν τὸν βραχίονα εἰς τὸν Ἀγκαστρεμ, καθ' ἣν στιγμὴν οὗτος ἐτέλεσε τὸ κακούργημα. Ἀμφότεροι δὲ ἐξωρίσθησαν μόνον ἐκ τοῦ βασιλείου.

Ὁ στρατηγὸς Πέρκλιν περιωρίσθη ἐντὸς φρουρίου, ὁ δὲ Λίλλιερχον, εἰς ὃν πολὺ ἐλογίσθη τὸ πλεονέκτημα τῆς σταλείσης ἐπιστολῆς, ἠδυνήθη ἡσύχως νὰ διαγάγῃ τὸν βίον καὶ νὰ ἀπολαύσῃ τοῦ πλοῦτου, τὸν ὅποιον ὤφειλεν εἰς τὸν εὐεργετικὸν βασιλέα.

Σ.

Ρανὶς μελάνης δύναται νὰ συνταράξῃ κόσμον ὀλόκληρον.

Ὁ πικρὸς ἀστεϊσμός εἶνε δηλητήριο τῆς φιλίας.

Καθὼς τὸν ἥλιον ἐπισκοτιζοῦσι τὰ νέφη, οὕτω τὸν λογισμὸν τὰ πάθη.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΤΑΞΕΙΔΙΟΝ

Ὁ φίλος ἐβάδιζε πλησίον μου ἔχων τὰ βλέμματα ἐστηριαγμένα ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, σιωπηλός, περίσκεπτος· σημεῖον ὅτι διωγάνιζεν ἐναντίον μου μακρὰν τινα αἰσθηματικὴν ἀνακοίνωσιν, ἐξ ἐκείνων ἃς εἶχον ἤδη τοσαύτης ὑποστῆ· εἶμαι δι' αὐτὸν τὸ λευκωμα, ἐν ᾧ συνεθίζει νὰ τηρῆ τὰς σκέψεις καὶ τὰς ἐντυπώσεις του, τὰς χαράς καὶ τὰς θλίψεις του, μίαν πτερωτὴν παραδοξολογίαν, ἐν ἀτάκτως συνυφασμένον διήγημα, ἐν ποίημα χωρὶς μέτρων καὶ ὁμοιοκαταληξιών. Καὶ ὅταν πολλάκις τῷ λέγω «μὰ γιὰτί δὲν τὰ γράφεις αὐτὰ;» μου ἀπαντᾷ σοβαρῶς:

— Τὸ δύσκολον εἶνε εἰς ἡμᾶς ἐδῶ ὄχι πῶς νὰ γράφῃ κανεὶς, ἀλλὰ πῶς νὰ μὴ γράφῃ.

Ἐξηκολούθει ἡ ἄσκησις ἡμῶν περιπλάνησις, ὅτε τὸν βλέπω αἴφνης κύπτοντα ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου καὶ λαμβανοντα ἐκείθεν κάτι τι ἐν διφραγκῶν.

— Ἐκαμες τὴν τύχη σου, τῷ λέγω μειδιῶν.

Ἄλλ' ἐκεῖνος, δίχως ν' ἀπαντήσῃ, ἵσταται ἀκίνητος παρατηρῶν μετὰ τόσης τρυφερότητος ἐπὶ τῆς παλάμης του τὸ εὑρημα, ὥστε δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ τὸν γέλωτα· μόνον ὁ Πετράρχης ἠδύνατο τοιοῦτοτρόπως νὰ προσβλέψῃ τὸ χειρόκτιον τῆς Λαύρας, ὅταν ἡ τύχη τὸ ἐρριπτε πρὸ τῆς ὁδοῦ του· ἡ τόση δὲ ποιητικότης τοῦ φίλου μου ἐκινδύνευε καὶ πρὸ τῶν ὀμμάτων μου νὰ μετατραπῆ εἰς ἀκοιφῆν κωμικότητα. Ἦδυνάμην νὰ δικαιώσω τὴν συγκίνησιν του, ἀποδίδων αὐτὴν εἰς πραγματικώτερα αἴτια· ἀλλ' ἐγίνωσκον ὅτι κατὰ πᾶσαν ὥραν τοῦ ἔτους ἐντὸς τῶν θυλακίων του ἔθαλλεν ἕαρ ἀείποτε... ἄργυροῦν.

Ὁ φίλος μου ἀνακύψας ἐνόησε τὰς σκέψεις μου, καὶ μετὰ τὴν συνήθη αὐτῷ συνοφρῶσιν, ἐν ἣ ἐκδηλοῦται τὸ μελαγχολικῶς ρεμβῶδες τῆς φύσεώς του, καὶ μετὰ τὴν ἡσυχον φωνὴν του, ἐν ἣ ἀποτυπῶται ἡ ἠρεμία τοῦ χαρακτήρος του, μού εἶπε: «Νὰ ἤξευρες, καυμένε, τί μού ἐνθυμίζει αὐτὸ τὸ δίφραγκον, τί μού ἔφερεν ἔτσι ἐξάφνου μπροστά μου, πῶς με ἐτράβηξε δώδεκα χρόνους ὀπίσω, τί καλοκαίρι μού παρουσίασε μέσα εἰς αὐτὸν τὸν χειμῶνα, δὲ θὰ με ἔγελοῦσες ἴσως; Σημείωσε ὅτι αὐτὸ εἶνε τὸ δεύτερον πρᾶγμα ποῦ εὗρισκω, καὶ μού ἐνθυμίζει τὸρα τὸ πρῶτον μου εὑρημα... ἀλλὰ στάσου πρῶτον νὰ τὸ ἀποδώσω καὶ αὐτὸ εἰς ἐκεῖνον, εἰς τὸν ὅποιον, ἂν δὲν ἀνήκῃ, ἀλλ' εἶνε δικαίον νὰ ἀνήκῃ». Καὶ λέγων ἀπέθηκε τὸ δίφραγκον ἐπὶ τῆς ἠνεφεγμένης χειρὸς πυφλῆς γραίας, ἐπαίτους ἐν ἄκρῃ τινὶ τῆς ὁδοῦ, ἐξ ἧς διηρχόμεθα τότε.

— Δὲν ἤμουν περιστότερον, ἐξηκολούθησε μετ' ὀλίγον, ἀπὸ δεκατεσσάρων ἐτῶν παιδί· ἀκόμη δὲν εἶχα ἐβγεῖ ἐξω ἀπὸ τὴν πατρίδα μου, δὲν